

РЕШЕНИЕ

№ 1765

гр. София, 11.03.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.02.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **14247** по описа за **2019** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община, представлявана от кмета, чрез процесуален представител срещу Решение от 01.10.2019 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), НО, 101-ви състав по НАХД № 14612/ 2018 г. по описа на съда.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление /НП/ № 331201/27.02.2018 г., издадено от заместник кмет на Столична Община, с което на Д. К. П., на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община /Наредбата/ е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, за нарушение на чл. 18, т.1, б.А, Б и В и чл.35, ал.1, вр. чл.34, ал.3 от същата наредба.

Изложените в касационната жалба доводи са за допуснати нарушения на закона и на процесуалните правила по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Твърди се, че решението е неправилно и незаконосъобразно. Касаторът счита, че неправилно въззивният съд е установил наличие на съществени процесуални нарушения при издаване на НП, изразяващи се в неяснота относно вмененото с АУАН нарушение. Не били нарушени разпоредбите на чл.42, т.4 и т.5 и чл.57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН, тъй като

в АУАН и в НП са били изписани коректно нарушените норми и същите кореспондирали с описаната фактическа обстановка, подкрепена от доказателствената съвкупност.

В съдебното заседание касаторът редовно призован, чрез процесуален представител поддържа жалбата, по съображения посочени в същата.

Ответникът, редовно призован оспорва жалбата и пледира решението на СРС като правилно и законосъобразно да бъде оставено в сила.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че решението на СРС е правилно и законосъобразно и моли същото да бъде потвърдено.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Решението е допустимо, постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

За да постанови този резултат, съдът е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, при спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, но при допуснати съществени нарушения в производство при съставяне на АУАН, изразяващи се в нарушение на изискванията на чл. 42, т.4 и т.5 от ЗАНН. При съставяне на акта с бланков № 0331201 актосъставителят подчертал текста „нарушил чл.18, т.1, б.А, б.Б, б.В и чл.35, ал.1 във връзка с чл.34, ал.3“, от което не ставало ясно нарушение на кое от трите правила за поведение е вменено на П.. Това било пренесено и в НП в нарушение на чл.57, т.5 и т.6 ЗАНН.

Отделно от това първостепенният съд е приел и неправилно приложение на материалния закон, доколкото за санкционираното поведение на П. е следвало да се приложи чл.101, т.1 ЗавП, нормативен акт с по- висока степен.

Обжалваното решение е правилно и не са налице касационни основания за неговата отмяна.

При разглеждане на делото районният съд е събрал допустими и относими писмени и гласни доказателства, които е анализирал поотделно и в съвкупност, като е осъществил цялостен контрол за законосъобразност на оспореното НП, в съответствие с разпоредбата на чл. 314 от НПК, във вр. чл. 84 от ЗАНН. Правилно съдът е приел за установено, че на 08.02.2017 г., около 8:00 часа, Д. П. пътувала в автобус № 78 в [населено място], като след спирка Стадион Г.А. посока моста Ч., район Л. Г, при извършената ѝ проверка по редовността на пътниците от служители на [фирма], не представила превозен документ, както и, че е отказала да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролора по редовността на пътниците. СРС е отменил наказателното постановление, след като е намерил, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила на ЗАНН и нарушение на материалния закон, обуславящи отмяна на НП.

Касационната инстанция счита, че съставянето на акт за извършеното административно нарушение е основополагащ елемент от всяко административно производство. Това е дейност от процесуално естество, от чието законосъобразно осъществяване зависи в голяма степен ефективността на последващата юрисдикционна-наказателна дейност на административно наказващия орган. Чрез съставения акт се сезира оторизираният административнонаказващ орган със съответния административнонаказателен спор и се иска от него да се произнесе по същия, като се внася твърдение, че е налице извършено административно нарушение

от определен вид. Абсолютно задължително е в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление административното нарушение, което е вменено във вина на нарушителя и за което той е санкциониран, да бъде описано точно, прецизно и разбираемо, както и да съдържа всички обективни и субективни признаци на посочената като накърнена разпоредба от съответния нормативен акт. Също така следва да съществува правно единство между описаните обстоятелства текстово и цифрово в акта и в наказателното постановление.

В случая при отразяването на цифровата квалификация на нарушението в АУАН и в НП деянието е квалифицирано като нарушение по чл.18, т.1, б."а", б."б", б."в" и чл. 35, ал. 1 във връзка с чл.34, ал. 3 от НРУПОГТТСО. Както в АУАН, така и в НП не са въведени конкретните хипотези, ситуирани и разграничени с формулираните от нормотвореца букви в разпоредбата на чл.18, т.1, респ. коя от тях се възприема като приложима в случая, както правилно е приел въззивния съд.

Правилото на чл. 57, ал.1, т.6 от ЗАНН е изпълнено в своята цялост само при наличието на корелация между фактическия състав на "административното обвинение" и неговото цифрово изражение, разглеждано като единство от нарушена материалноправна норма и съответстващата ѝ санкционна разпоредба. Въпреки това от словесното описание може да се извлекат точните параметри на обвинението, поради което следва да се приеме, че не е нарушено съществено правото на защита на жалбоподателя.

Съгласно чл. 18, т. 1 от НРУПОГТТСО /понастоящем отменена, но в сила към датата на извършване на нарушението/ пътниците в превозните средства на обществения градски транспорт трябва да притежават редовен превозен документ до слизането си в района на спирката на наземния транспорт или в платената зона на метрото.

Съгласно чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО /Решение № 520 по Протокол № 48 от 26.09.2013 г./ при констатиран от контролните органи по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или нарушаване реда в превозното средство, пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците на стойност двадесет пъти по- висока от цената на билета за еднократно пътуване, като при отказ на пътника да закупи карта за еднократно пътуване, продаван от контролор по редовността на пътниците или карта за нетаксуван пътник с абонаментна карта на електронен носител, за всяко от тези нарушения, от длъжностното лице по контрола на пътника се съставя акт за установяване на административно нарушение по реда на Закона за административните нарушения и наказания, за което нередовният пътник слиза на следващата спирка по маршрута на превозното средство. За нарушения по чл. 35, ал. 1 във връзка с чл. 34, ал. 3 от НРУПОГТТСО е предвидено административно наказание "глоба" в размер от 200 лева на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата.

Следва да се отбележи, че с Решение № 178 по Протокол № 51 от 5.04.2018 г., в сила от деня на разгласяването ѝ чрез обявяване на сайта на Столичния общински съвет е приета от Столичен общински съвет нова НАРЕДБА за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, в която е предвиден аналогичен състав на нарушение и съответно административно наказание /с по- благоприятен размер на глобата- 50 лв./.

Настоящият касационен състав намира за правилен извода на въззивния съд, че в случая неправилно е приложен материалния закон, доколкото не е преценено съотношението на нормите на Закона за автомобилните превози и тези на Наредбата

на Столична община, по която е санкциониран жалбоподателят. Основната регламентация на обществените отношения, свързани с пътуването в рамките на населените места, се очертава от Закона за автомобилните превози, като съответното задължение за пътуващите е предвидено в разпоредбата на чл. 101 от с.з. Съгласно чл.101, ал.1 ЗАВП (Изм. - ДВ, бр. 85 от 2006 г., бр. 17 от 2011 г., бр. 9 от 2017 г.) „Пътник в моторно превозно средство за обществен превоз, който пътува без билет или друг превозен документ, се наказва с глоба в размер: 1. от 10 до 50 лв. – за превози по общинските транспортни схеми; 2. петдесет лв.– за междуселищни превози; 3. триста лв. – за международни превози. Автобусът е моторно превозно средство, за разлика от трамвая, поради което е приложима именно цитираната разпоредба на ЗАВП. Анализът на посочените разпоредби на Наредбата и на Закона за автомобилните превози недвусмислено указва тъждество на признаците на деянието, въздигнато в административно нарушение във всяка от тях. Недопустимо е обществени отношения, уредени със закон, да бъдат предмет на повторна регламентация с подзаконов нормативен акт. Противоречието между закон и подзаконов нормативен акт не обуславя съотношение на общ спрямо специален закон, а единствено изключва приложението на нормите на по- ниския по ранг такъв. Предвид на изложеното, настоящата съдебна инстанция приема, че касационната жалба е неоснователна. При осъществения контрол по реда на чл. 218, ал.2 от АПК, съдът приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и постановено в съответствие с материалния закон и следва да остане в сила. Мотивиран от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, X- ти касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 01.10.2019 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), НО, 101-ви състав по НАХД № 14612/2018 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.